

som offentlige Politisager. Der ville de ærede Forslagsstillere have sat: „Sager efter denne Lov, hvor der alene er Spørgsmaal om Idømmelse af Straf, behandles som offentlige Politisager“. Er Meningen dermed den, at, naar der anlægges en Sag, hvor der baade er Spørgsmaal om Straf og tillige Spørgsmaal om Erstatning, skal den kunne behandles ved den private Politiret. I saa Tilfælde kan jeg sympathisere med Forslaget; thi jeg ønsker saa faa af disse Sager som muligt bragte ind under den offentlige Politiret. Dertil kan jeg for Diebliffet indskrænke mig.

Oyeblik: Jeg skal ikke negte, at jeg er bleven noget betænkelig ved denne Lov dels med Hensyn til Spørgsmaalet om det Omfang, som den har, dels med Hensyn til de Virkninger, den vil kunne udøve. Naar jeg ser den Maade, hvorpaa Lovforslaget, og navnlig dets § 1, som den her er affattet af Flertallet, er bleven fortolket af den ærede Ordfører med Hensyn til det Spørgsmaal, om Loven ogsaa skal gjælde for myndige Personer, kan jeg være aldeles enig med det ærede Medlem, der nu satte sig, og skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa. Det ærede Flertal har i Betænkningen paa 2den Side sagt, at dette Spørgsmaal, om Personer over 18 Aar ogsaa skulle oprette Lærlingekontrakter efter nærværende Forslag, ikke vil have stor praktisk Betydning, og der har ikke været nogen Grund til at optage det, fordi Lovforslagets øvrige Paragrafer ikke gjøre nogen Undtagelse i saa Henseende. Jeg vil blot sige, at denne Udtalelse kan jeg ikke godkende. Ivertimod, Lovforslagets øvrige Paragrafer handle ikke — ialtsald hovedsagelig kan man kun ved en saare tvungen Fortolkning faae det ind deri — tillige om myndige Personer. Jeg vil f. Ex. nævne § 4, hvori der jo endogsaa med rene Ord staar, at det skal ved Kontrakten nøiagtig bestemmes, hvorvidt Mesteren eller Lærlingens Forældre eller Børge skulle forsyne Lærlingen o. s. v. Lærlingen selv er ikke omtalt, saa at det der altsaa ligefrem er sagt, at Loven ikke gjælder for Myndige. Det vilde ogsaa være en aldeles unaturlig Indskrænkning, om den greb ind i disse Frihed. For at tage Lovforslagets § 2 — naar jeg nævner Lovforslaget, mener jeg hele Tiden det nye Forslag, som findes i Udvalgets Betænkning —, bestemmes det heri, at den Mand ikke maa antage en Lærling, som ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Naar nu en myndig Person skulde være af den Mening, at han kunde lære noget rigtig Gødt af en Mand, som rigtignok havde været straffet for Tyveri engang for mange Aar siden, men som efter den almindelige Mening nu var en hæderlig Mand, vilde det være et stærkt Stykke, om Lovgivningen vilde forbyde en myndig Mand at indtræde i

Kontraktforhold med denne. Noget Lignende kan paavises i andre Paragrafer, f. Ex. § 5. Skulde en myndig Mand eller rettere begge de myndige Parter ikke have Lov til at sige: Nei, Prøveid vilde vi ikke inlæde os paa, Forholdet skal være rent og klart strax. Paa samme Maade kan man fortsætte ogsaa ved de andre Paragrafer. Jeg er altsaa aldeles enig med det ærede kongevalgte Medlem, som har stillet det Forslag, som indsetter de 18 Aar igjen.

Der næst kommer jeg til det Spørgsmaal: Hvorvidt og i hvilket Omfang Lovforslaget absolut paabyder skriftlig Kontraktis Oprettelse. I den Henseende er jo Flertallet enig i, at det skal være et ubetinget Paabud, at enhver Næringsdrivende, som antager en Lærling, skal oprette en skriftlig Kontrakt, og gjør han det ikke, saa bliver han mulfteret. I det jeg forudskifter den Bemærkning, at min Sympathi ogsaa der er med Mindretallet og med de Grunde, som bleve anførte af det ærede 7de kongevalgte Medlem (Kaysr), maa jeg gaa lidt nærmere ind paa Spørgsmaalet, fordi der faldt nogle Ytringer fra den ærede Ordfører, som ikke ere mig klare, nogle Ytringer, som gik ud paa Forstaaelsen af Paabudet om skriftlige Kontrakter; og paa min Opfattelse deraf vil det meget bero, om jeg overhovedet har forstaaet den ærede Ordfører rigtigt. Den ærede Ordfører udtalte i Begyndelsen af sit Foredrag, at den skriftlige Kontrakt var paabudt af Samfundshensyn, og at det var vigtigt, at Parterne saavidt mulig opstyre hele deres detaljerede Mellemværende om, hvorledes Forholdet skulde være mellem dem. Parternes Interesse er nu ganske vist her Hovedsagen, Hovedsagen er dels, at Mesteren, saaledes som der staar i Betænkningen, faar Bederlag for sin Uleilighed med en saadan Lærling derved, at det sikkes ham at beholde ham en vis Tid, og dels paa den anden Side, at Forældre og Børger, som sætte et Barn i Lære, blive sikrede mod Overgreb mod Barnet og sikrede, at Barnet lærer Noget. Men saa siger den ærede Ordfører noget længere henne, at der ikke er Tale om Udbet end blot Oprettelse af skriftlig Kontrakt; hvad der skal staa i denne Kontrakt, beror aldeles paa Parterne. Den ærede Ordfører sagde, at her slet ikke var Tale om nogen Realitetstvang, at der ikke var Tale om, at der skulde findes visse bestemte Ting i Kontrakten; naar der blot blev oprettet Kontrakt, kunde de Bedkommende sætte i denne Kontrakt, hvad de kunde blive enige om. Hvis det er rigtigt, kan jeg gaa med dertil og sige, at saa paabyde vi kun skriftlig Kontrakt; men jeg tror rigtignok paa ingen Maade, at Lovforslaget kan forstaaes saaledes. Meningen med Lovforslaget er jo vistnok den, at der gives en Række Regler lige fra § 3 og til § 12, som ialtsald i det Væsentlige ikke kunne fraviges. Det er jo klart, at, naar der f. Ex. staar i § 7, at Lærlingen skal have Søndagen fri, kan der ikke sættes i Kontrakten, at han